

РЕШЕНИЕ

№ 4511

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10138** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.80а, ал.3 от Закона за държавната собственост (ЗДС).

Образувано е по жалба на Д. Н. В. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ЗС-255/06.08.2021г. на министъра на отбраната и във вр. с Определение №10512/18.10.2021г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Четвърто отделение по адм. дело №8776/2021г. С оспорвания административен акт, на основание чл.80а ЗДС е НАРЕДЕНО да се иземе от жалбоподателката Д. Н. В. недвижим имот – частна държавна собственост: жилищна сграда – къща, намираща се в [населено място] на [улица], тъй като се държи без правно основание.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми и допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателката поддържа, че държи процесния имот на основание правоприемство по настанителни права на член от разширения кръг на семейството й. Сочи, че на 23.04.2021г. е депозирила възражение във връзка с писмо с рег. №21-28-157/17.03.2021г. по което и до настоящия момент няма произнасяне. Смята, че Актът за държавна собственост (А.) от 1982г. е съставен на отпаднало правно основание и въз основа на него Министерството на отбраната (МО) не може да се легитимира като собственик на имота – обект на изземване с оспорвания административен акт. Твърди, че няма данни да е бил съставен Конститутивен

акт/протокол или друг документ, отразяващ резултатите от проверка, извършена от Регионалната служба „Военна полиция“ въз основа на който е прието, че имотът се ползва неправомерно. Изтъква, че наемното правоотношение е възникнало през 1965г. когато от нейни роднини по права линия (баба и дядо) е бил отчужден имот на семейството без да е получено обезщетение. Моли съда да отмени Заповед №ЗС-255/06.08.2021г. Не претендира за разноски. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – МИНИСТЪР на отбраната, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр. В. поддържа, че процесната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в допълнително представени писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот собственост на Министерството на народната отбрана (МНО) от 30.03.1989г. С. С. З. е била настанена в държавен имот с административен адрес в [населено място], [улица], със срок – до момента, когато наемателят изгуби качеството военнослужещ. По делото е приета и не е оспорена Декларация от 26.01.1998г. с която С. З. е удостоверила, че семейството/домакинството ѝ се състои от 1 член. Не е спорно между страните и се установява с приетото Удостоверение за наследници с изх. №4576/19.09.2018г., че С. З. е починала на 18.10.2002г. и следователно най-късно към тази дата е бил прекратен сключеният на 30.03.1989г. договор за наем на имота.

Със Заповед №ЗС-548/14.09.2012г. на министъра на отбраната са изключени от жилищния фонд на МО недвижими имоти, намиращи се в [населено място] на [улица], на [улица]– къщи №, № 4, 6, 8, 10Б, 12, 15 (15а – 15ж), 16, 17, 19 и [улица], съответстващи на описаните в А. №, №11209 (нов №1870), 11210 (нов №1871) и 11211 (нов №1872) от 23.03.1982г. Със същата Заповед имотите са включени в имотите – частна държавна собственост извън жилищния фонд на МО.

С Молба вх. №13-00-1152/04.04.2014г. И. Д. З. – наследник по закон на С. З., е сезирал МО с искане да закупи имота – предмет на договора за наем от 30.03.1989г. В отговор на това заявление е постановен изричен отказ от главния директор на Главна дирекция „Инфраструктура на отбраната“ към МО (писмо рег. №към 13-00-1152/13.05.2014г.).

С писмо изх. №РСЛ19-ДИО4-542/23.12.2019г. кметът на район „С.“, Столична община (СО), е сезирал министъра на отбраната с искане да бъдат предприети действия по обезопасяване и премахване на сгради – собственост на МО, които са били освидетелствани като негодни за използване, застрашени от самосрутване и опасни в санитарно-хигиенно отношение, регистрациите на чиито адреси са били преустановени от 2009г. със Заповед на кмета на СО.

На 15.12.2020г. длъжностни лица от Регионална служба „Военна полиция“ – С. към МО, са извършили проверка на адрес [улица] за резултатите от която е съставен Констативен протокол с рег. №СФ-9265/22.12.2020г.

С писмо рег. №21-38-157/17.03.2021г. жалбоподателката Д. В. е била поканена да предаде държането на имота на [улица] – частна държавна собственост, в 30-дневен

срок от уведомлението. Видно от отбелязването писмото е било връчено лично на В. на 30.03.2021г.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед №ЗС-255/06.08.2021г. Според мотивите на административния акт жилищната сграда – къща, с административен адрес на [улица], е частна държавна собственост съгласно А. №1870/1982г. и при извършена проверка на място от Регионална служба „Военна полиция“ било установено неправомерно ползване на имота от Д. В..

За изясняване на спорните факти по делото са приети и не са оспорени относими писмени доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните изводи: Докладна записка рег. № към 21-38-157/12.03.2021г.; Докладна записка рег. № към 21-38-157/03.06.2021г.; Докладна записка рег. № към 21-38-157/03.08.2021г.; А. №1870/23.12.1982г.; Договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот собственост на МНО от 16.02.1965г.; Удостоверение с изх. №РСЛ22-ДИ04-96-(3)/14.04.2022г.; Скица №15-389234/11.04.2022г. на сграда с идентификатор 68134.702.919.1; Таблица за идентичност; Копие от Кадастрална карта (КК) за поземлен имот с идентификатор 68134.702.919; Писмо рег. №21-38-157/08.02.2021г.; Докладна записка рег. № към 21-30-214/02.07.2012г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.80а, ал.3 ЗДС. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №ЗС-255/06.08.2021г. е постановена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, установени в чл.80а, ал.1 ЗДС.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваната Заповед е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

Съгласно чл.80а, ал.1 ЗДС имот - държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, който се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, се изземва въз основа на заповед на министъра на отбраната.

Несъмнено е по делото, че имотът – предмет на оспорвания административен акт, жилищна сграда – къща на [улица], е частна държавна собственост. Този факт съдът приема за установен със събраните и неоспорени писмени доказателства: А.

№1870/23.12.1982г. в който процесният имот е описан като сграда №4 от две стаи и кухня; Заповед на министъра на отбраната №ЗС-548/14.09.2012г. с който имотите, подробно описани в т.1 (включително процесния) са изключени от жилищния фонд на МО и са включени в регистъра на имотите – частна държавна собственост, извън жилищния фонд; Скица на сграда №15-389234/11.04.2022г. като видно от записа в кадастралния регистър собственик на имот с идентификатор 68134.702.919.1 е МО. Съгласно Удостоверение № към РЛС22-ДИ04-96-(3)/14.04.2022г., издадено от главния архитект на район „С.“, СО имотът – жилищна сграда с идентификатор 68134.702.919.1 е идентичен с имота, описан в А. №1870/23.12.1982г. и е с административен адрес на [улица].

Неотносими към предмета на спора са доводите на жалбоподателката относно редът и условията за съставяне на актове за държавна собственост и в частност на процесния. Съгласно чл.5, ал.1 ЗДС държавата удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти с акт за държавна собственост. Актът за държавна собственост е официален документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона. Предмет на настоящото производство не е спор за собственост върху процесния имот като жалбоподателката не претендира да има вещни права върху сградата и не представя насрещни легитимиращи документи за собственост.

С Определение №968/07.02.2022г. (т.П.2.2.) съдът изрично е указал на жалбоподателката за кои факти и обстоятелства от значение за спора не представя доказателства. Жалбоподателката не се е справила с доказателствената си тежест и не е установила, че държи и ползва имота – предмет на акта за принудително изземване, на валидно правно основание.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства В. да е собственик или носител на други вещни права в процения имот с идентификатор 68134.702.919.1. Няма данни имотът да е бил обект на наемно правоотношение по което жалбоподателката или член на нейното семейство/домакинство да е страна. С приетите по делото доказателства се установява, че наемател на държавното жилище от 30.03.1989г. до смъртта си през 2002г. е била С. С. З.. Несъстоятелни са твърденията на жалбоподателката, че държи процесния имот на основание правоприемство по настанителни права на член от разширения кръг на семейството й. На първо място настанителните права не са обект на правоприемство, а условие за възникването им е лицето да отговаря на изискванията, изрично установени в Правилника за прилагане на ЗДС (ППЗДС, чл.22 - чл.29). Този извод се налага и от разпоредбата на чл.29 ППЗДС съгласно която при смърт на лицето, на чието име е издадена заповедта за настаняване, наемните отношения се прекратяват с преживелия съпруг/съпруга и/или с представителя на неговите ненавършили пълнолетие деца след изтичане на две години от смъртта. Определение за семейство е дадено в разпоредбата на §2, т.4 от Допълнителните разпоредби на ППЗД като жалбоподателката не попада сред изчерпателно изброените лица. За пълнота на мотивите следва да се отбележи, че според декларацията от 26.01.1998г. подадена от С. З. – наемател към онзи момент на държавното жилище, семейството й е било едночленно, а от приетото по делото Удостоверение за наследници от 19.09.2018г. е видно, че жалбоподателката не е наследник на С. З..

При тези факти законосъобразен е изводът на административния орган, че процесният имот – къща с административен адрес на [улица], частна държавна собственост, се

държи от жалбоподателката Д. В. без основание и следователно законосъобразна е и оспорваната Заповед за изземването му на основание чл.80а ЗДС.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. В. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ЗС-255/06.08.2021г. на министъра на отбраната.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова